

Панијум — број двадесет

Редослед у 11. поглављу Књиге пророка Данила и упозорење за 2025. годину

Jeff Pippenger
2026-03-02

Пионирска примена историје која је испунила стихове десет до шеснаест утврдила је да је Рим, који је успоставио виђење, дошао 200. године пре Христа, исте године када се одиграла битка код Панијума, а ја предлажем да је 2025. године Рим дошао и успоставио виђење инаугурацијом Трампа и папе Лава. Година 2025. представља једино време када су папа и председник били инаугурисани у истој години. Звер и њен лик били су уздигнути пред свима који су вољни да виде 2025. године. За разлику од пионира, ја примењујем след стихова, уместо историје која је првобитно испунила стихове. Слажем се са том историјом, али се ослањам на след унутар стихова као на оквир за историју, насупрот томе да се историја користи да одреди оквир стихова. Тврдим да су оба приступа тачна.

Револуција Макавеја

На сличан начин примењујем и линију Макавеја. Макавејски устанак 167. године пре Христа био је знатно после битке код Панија 200. године пре Христа, и знатно пре него што је Помпеј заузео Јерусалим 63. године пре Христа. Линија која почиње у шеснаестом стиху са освајањем Јерусалима од стране војсковође Помпеја 63. године пре Христа, и наставља се све до Тиберија Цезара, који је владао када је Исус био распет. Крст и Тиберије представљени су у двадесет другом стиху једанаесте главе.

И мишицама поплаве биће однесени испред њега и биће сломљени; да, и кнез завета.
Данило 11:22.

Генерал Помпеј, који у шеснаестом стиху осваја Јерусалим 63. године пре Христа, и затим крст у 31. години по Хр. у двадесет другом стиху, представљају пророчку линију која почиње симболом закона о недељи и завршава се симболом закона о недељи. Двадесет трећи стих представља прекид у одломку, те тако означава двадесет други стих као крај пророчке линије која је започела у шеснаестом стиху. Уз јасно назначен завршетак те линије у двадесет другом стиху, стоји и чињеница да је двадесет други стих симбол истог путоказа који је представљен у шеснаестом стиху, чиме се пружа сведочанство алфе и омеге да стихови од шеснаестог до двадесет другог представљају засебну пророчку линију.

Овоме додајте и то да стихови петнаести и шеснаести означавају прелаз са Селеукидског царства на римску силу, и видећете прекид у континуитету од Селеукида у петнаестом стиху до Римљана у шеснаестом, а линија од шеснаестог до двадесет другог стиха јасно је издвојена као јединствена пророчка линија. Шеснаести стих уводи следећу силу која ће господарити Јудејом, означавајући тако прелаз у пророчкој историји, као и у случају двадесет трећег стиха. Линија почиње и завршава се симболом закона о недељи, а завршава

се у двадесет другом стиху једанаестог поглавља.

Смит — и Три Цезара

Чињеница да шеснаести стих представља закон о недељи, као и двадесет други стих, захтева да та два стиха буду међусобно усклађена. Урија Смит коментарише двадесет трећи стих и објашњава зашто он представља историју која започиње даље уназад у односу на историју претходних стихова, уместо да представља историју која непосредно следи након крста из двадесет другог стиха.

„СТИХ 23. И после савеза склопљеног с њим, он ће поступати преварно; јер ће се подићи и ојачати с малим народом.”“

„Онај ‘с њим’ с којим је склопљен савез о коме се овде говори, мора бити иста сила која је предмет овог пророчанства од 14. стиха; а да је то римска сила, показује се ван сваке расправе у испуњењу пророчанства на три личности, као што је већ запажено, које су редом владале Римским царством; наиме: Јулије, Август и Тиверије Цезар. Први се, вративши се победоносно у тврђаву своје земље, спотакао, пао и није се више нашао. Стих 19. Други је био наметач пореза; и царовао је у слави царства, и умро није ни у гневу ни у боју, него мирно у својој постељи. Стих 20. Трећи је био притворац, и један од најподлијих карактера. Он је мирно ступио на царство, али су и његова владавина и његов живот окончани насиљем. И у време његове владавине Кнез савеза, Исус из Назарета, би погубљен на крсту. Стихови 21, 22. Христос никада више не може бити сломљен нити поново погубљен; стога ни у једној другој владавини, ни у једном другом времену, не можемо наћи испуњење ових догађаја. Неки покушавају да ове стихове примене на Антиоха и да једнога од јеврејских првосвештеника учине кнезом савеза, иако се они никада тако не називају. То је иста врста расуђивања која настоји да владину Антиохову учини испуњењем малог рога из Данила 8; и то се нуди с истим циљем; наиме, да раскине велики ланац доказа којим се показује да је наука о Другом доласку наука Библије, и да је Христос сада пред вратима. Али докази се не могу оборити; ланац се не може раскинути.”“

„Пошто нас је провео кроз световне догађаје царства до краја седамдесет седмица, пророк нас, у 23. стиху, враћа у време када су Римљани посредством јеврејског савеза, 161. године пре Христа, ступили у непосредну везу с народом Божјим; од које тачке се затим, у непосредном низу догађаја, водимо до коначног тријумфа цркве и успостављања Божјег вечног царства. Јевреји, тешко притиснути од сиријских царева, послали су посланство у Рим да замоле помоћ Римљана и да ступе с њима „у савез пријатељства и заједништва“. 1 Мак. 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chap.10, sec.6. Римљани су услишили молбу Јевреја и дали им одлуку, састављену овим речима:—“

„Уредба сената о савезу узајамне помоћи и пријатељства са јеврејским народом. Неће бити допуштено никоме ко је подложен Римљанима да ратује против јеврејског народа, нити да помаже онима који то чине, било слањем жита, или лађа, или новца; а ако какав напад буде учињен на Јевреје, Римљани ће им помоћи колико год буду могли; и опет,

ако какав напад буде учињен на Римљане, Јевреји ће им помоћи. А ако Јевреји буду имали намеру да овоме савезу узајамне помоћи нешто додају или од њега нешто одузму, то ће бити учињено уз заједничку сагласност Римљана. И сваки такав додатак који тако буде учињен, биће на снази.“ „Ову уредбу,“ каже Јосиф, „записали су Евполем, син Јованов, и Јасон, син Елеазаров, када је Јуда био првосвештеник народа, а Симон, његов брат, војсковођа. И ово је био први савез који су Римљани склопили са Јеврејима, и био је уређен на овај начин.“

„У то време Римљани су били мали народ и почели су да поступају преварно, или лукаво, као што та реч означава. И од тог тренутка уздизали су се постојаним и брзим успоном до врхунца моћи који су касније достигли.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Не само да крст у двадесет другом стиху завршава једну линију симболом који се такође налази и на почетку те линије, него се и следећи стих враћа у историју која је претходила крсту, отприлике тридесет година после Панијума и отприлике сто година пре него што је Рим освојио Јерусалим. Путоказ савеза Јевреја, који Смит овде идентификује као 161. годину пре Христа, други пионири идентификују као 158. годину пре Христа. Тачка на коју се овде усредсређујем није толико датум, колико то да стихови од шеснаестог до двадесет другог представљају једну линију пророчке историје чији је закон о недељи и алфа и омега те линије. Потом, када се изложи линија од шеснаестог до двадесет другог стиха, двадесет трећи стих понавља и проширује историју унутар линије стихова од шеснаестог до двадесет другог. Пророчка линија историје представљена двадесет трећим стихом јесте историја Макавејаца, а историја Макавејаца савршена је паралела историји Сједињених Држава.

Две династије

Макабејци представљају устанак против Селеукидског царства који је започео за време владавине Антиоха Епифана. Устанак је био усмерен против северног Селеукидског царства, и резултирао је победом која је довела до једне од две јудејске династије у раздобљу које је на крају довело до разорења Јерусалима 70. године нове ере. Прва династија била је Хасмонејска, а друга Иродовска. Иродовска династија била је друга јудејска власт након ослобођења од северног Селеукидског царства. Била је непосредно повезана са римским системом, док је претходна Хасмонејска династија у суштини била јеврејска. Хасмонејска династија започела је 141. године пре нове ере, а 37. године пре нове ере започела је Иродовска династија и трајала до 70. године нове ере.

Династије представљају владавину Јудеје, древне и дословне славне земље. Макабејски устанак трајао је од 167. до 160. године пре Христа. Године 164. пре Христа Макабејци су истерали Антиоха Епифана из Јерусалима и очистили и поново посветили храм након што га је Антиох оскрнавио, али тек је 141. године пре Христа северна селевкидска сила била потпуно савладана и отпочела је хасмонејска династија.

Иродовска династија је кључ за ову линију, јер је Ирод Велики био тај који је наредио погубљење новорођенчади у време Исусовог рођења, а његов син је владао када је Исус

умро. Ирод Велики био је отац, и био је цар над Јудејом, али је његов син био само тетрарх, што значи да је био владар над четвртином царства, више као намесник него као цар. Зато му је недостајала власт, због чега је морао да се повеже с Пилатом да би разапео Христа. Исусово рођење било је пророчко „време краја“ у његовој пророчној линији, а Његова смрт представља недељни закон. Први Ирод представља 1989. годину, а последњи Ирод је недељни закон. Ирод, отац, до Ирода, сина, јесте пророчка линија Христа.

Лоза Макавеја започиње победоносном побуном против северног цара који је Јеврејима наметнуо своје грчке обичаје, културу, као и грчку религију. Почетак Хасмонејске династије представљао је 1798. годину. Зашто је тако, могли бисте упитати? Ако једна династија започиње у пророчком „времену краја“, као што је то било са Иродовском династијом при Христовом рођењу, онда би и друга династија, по пророчној нужности, морала имати исти почетак. Обе династије започињу временом краја, када Христово рођење применимо као „време краја“, али безумни никада не виде распечаћену светлост повезану с временом краја.

„У нашем, као и у Христовом дану, може доћи до погрешног читања или погрешног тумачења Светога писма. Да су Јевреји проучавали Свето писмо с искреним срцима и у молитви, њихово истраживање било би награђено истинитим познањем времена, и не само времена, него и начина Христовог јављања. Не би славни други Христов долазак приписали Његовом првом доласку. Имали су сведочанство Данилово; имали су сведочанство Исаије и осталих пророка; имали су учење Мојсијево; а ево, Христос беше усред самих њих, и они су и даље истраживали Свето писмо тражећи доказе у погледу Његовог доласка. И чинили су Христу управо оно за шта је било проречено да ће Му чинити. Били су тако заслепљени да нису знали шта чине.“

„И многи данас, 1897. године, чине исто, јер нису стекли искуство у испитним порукама обухваћеним порукама првог, другог и трећег анђела. Има оних који истражују Писма тражећи доказ да су ове поруке још увек у будућности. Они сабирају доказе о истинитости тих порука, али пропуштају да им дају њихово право место у пророчној историји. Стога су такви у опасности да заведу народ у погледу одређивања места тих порука. Они не виде нити разумеју време свршетка, нити када треба сместити те поруке. Дан Божји долази тихим кораком; али такозвани мудри и велики људи празнословје о ‘Вишем образовању’. Они не познају знаке Христовог доласка, нити свршетка света.“
Paulson Collection, 423, 424.

Поистовећивање Христовог рођења са „временом краја“, и стога као кључа за увођење линије Макавеја у контекст садашње истине последњих дана, чини Христа самим средиштем тог одломка, што је уједно и доказ да је таква примена исправна.

Линија Макавеја илуструје духовну славну земљу, а та илустрација почиње у раздобљу када се грађани славне земље ослобађају политичке и верске доминације цара севера. Макавејски устанак који је довео до Хасмонејске династије представља 1776. годину, а устанак против цара севера који су извојевали Макавеји представљао је Револуционарни рат. Двадесет две године од 1776. до 1798. представљају Макавејску побуну која је довела до Хасмонејске династије у време краја 1798. године, која је потрајала све док Иродовска династија није

започела у време краја 1989. године. Иродовска династија трајала је до разорења Јерусалима 70. године нове ере.

Оно што је важно препознати у овој линији историје јесте двоструко: она је илустрација древне славне земље која представља савремену славну земљу, и започиње унутар линије историје која почиње шеснаестим стихом, где Рим по први пут осваја славну земљу, чиме се утврђује главна тема те линије. Линија од шеснаестог до двадесет другог стиха представља славну земљу, а њен контекст је ускоро долазећи недељни закон. Та линија такође представља две класе богослужитеља које утичу на обе династичке владе. Садукеја је било мање по броју, али су уопштено управљали јеврејским верским и политичким системима у оба династичка периода. Верским системом управљало је свештенство, а и то свештенство је такође било под утицајем и садукеја и фарисеја. И хасмонејска и иродовска влада биле су под утицајем фарисеја и садукеја, а те две династије представљају владу Сједињених Држава од 1798. године до недељног закона.

Фарисеји и садукеји представљају две странке политичких опредељења које се разликују по свом ставу о питању ропства. Демократе су за ропство, а републиканци су против ропства; и заједно делују у оквиру политичког апарата уставне владе Сједињених Држава. Та влада јесте звер из земље из тринаесте главе Откривења, а спољашња историја звери из земље представљена је њеним републиканским рогом. Унутрашња историја представљена је протестантским рогом. Рогови су на звери одвојени, јер је звер Устав који раздваја рог државе од рога цркве, али се кроз историју крећу заједно. Републикански рог има два утицаја, било за ропство било против ропства. Протестантски рог има два утицаја, било за суботу седмога дана било за први дан сунца.

Отприлике тридесет година после битке код Панијума, Макавеји обележавају историју Сједињених Држава као шесто царство библијског пророчанства. Затим, отприлике један век касније, испуњава се шеснаести стих када је Јерусалим освојен, што је праслика крста. Јудеја је друга од три препреке које Рим покорава док преузима власт над светом. Генерал Помпеј је освојио Сирију 65. године пре Христа, а затим Јуду 63. године пре Христа. Август Цезар ће освојити трећу препреку у бици код Акцијума 31. године пре Христа. Ова историја представљена је у низу од шеснаестог до двадесет другог стиха.

До времена крста, макавејска историја траје већ готово двеста година. Урија Смит утврђује да историју представљену савезом са Јеврејима у двадесет трећем стиху треба ускладити са почетном тачком у историји која се догодила готово двеста година пре историје крста у двадесет другом стиху. Историја крста у двадесет другом стиху мора се ускладити са шеснаестим стихом, јер је и шеснаести стих такође закон о недељи. То значи да линија Макавеја, која је историја славне земље Јудине, почиње знатно пре закона о недељи из шеснаестог стиха.

Када разумемо да милеритска историја илуструје историју сто четрдесет и четири хиљаде, можемо ускладити време свршетка за милерите 1798. године са временом свршетка за сто четрдесет и четири хиљаде 1989. године. Када то чинимо, преклапамо историју првог и

другог анђела са историјом трећег анђела. 1798. и 1989. су алфа и омега граничници историје четрдесетог стиха једанаесте главе Данила.

Четрдесети стих започиње у „време краја“, за које се лако може доказати да је 1798. година; и, када се правилно разуме, распад Совјетског Савеза 1989. године испунио је четрдесети стих, а то испуњење је такође било „време краја“. Два „времена краја“ у једном стиху, и то у истом поглављу у коме се налази линија Макабејаца. Макабејски устанак, који је довео до Хасмонејске династије, представља двадесет и две године од 1776. до 1798. године. Године 1798. Хасмонејска династија је отпочела, а Иродовска династија је отпочела 1989. године.

Десети стих једанаесте главе Књиге пророка Данила означава 1989. годину, а шеснаести стих је недељни закон. Линија историје у оквиру тих стихова представља три битке, пропаст једног јужног цара и улазак Рима у пророчку историју. Она такође садржи линију двеју династија које представљају промену до које долази код земаљске звери из тринаесте главе Откривења, која је „имала два рога као у јагњета“, а „говораше као аждаја“. Редом, прва јеврејска династија је јагње, а друга римска династија је аждаја. Прва династија била је јеврејска, друга је била римска. Било да је била јеврејска или римска, земаљска звер имала је два рога.

Јеврејска династија представља протестантски рог, а римска династија представља републикански рог. Оба рога такође поседују пророчку поделу на двоје. Садукеји и фарисеји пружају оквир за про-ропске демократе насупрот противропским републиканцима; док уједно представљају и двоструку поделу лудих девојака, за разлику од мудрих девојака. Фарисеји, као луде девојке, бивају очишћени при првом разочарању, а садукееји бивају очишћени при другом очишћењу храма. Фарисеји су, попут цркве у Сарду, тврдили да имају име да су живи, али су били мртви, и бивају најпре очишћени; затим садукееји, који су порицали силу Божју, порицали силу и вест поноћног поклича. Садукееји су заветни народ који бива заобиђен; садукееји су они који су задовољни осећањима добрих емоција.

„Христов долазак, како је објављен у поруци првог анђела, схваћен је као представљен доласком женика. Широко распрострањена реформа под објављивањем Његовог скорог доласка одговарала је изласку девојака. У овој причи, као и у оној из Матеја 24, представљене су две врсте. Све су узеле своје светиљке, Библију, и по њеној светлости изашле у сусрет Женику. Али док су „луде узеле своје светиљке, и не узеше са собом уља“, „мудре узеше уље у судовима својим са светиљкама својим“. Ова потоња група примила је Божју благодат, препорађајућу, просветљујућу силу Светога Духа, која Његову реч чини жишком ногама и видјелом стази. У страху Божјем проучавале су Писма да би познале истину, и усрдно су тражиле чистоту срца и живота. Ове су имале лично искуство, веру у Бога и у Његову реч, коју разочарање и одлагање нису могли оборити. Друге су „узеле своје светиљке, и не узеше са собом уља“. Поступале су по нагону. Њихови страхови били су побуђени свечаном поруком, али су се ослањале на веру своје браће, задовољавајући се треперавом светлошћу добрих осећања, без темељног разумевања истине или истинског дела благодати у срцу. Ове су изашле у сусрет Господу, пуне наде у изглед непосредне награде; али нису биле припремљене за

одлагање и разочарање. Када су дошла искушења, њихова вера је клонула, а њихове светиљке су гореле пригушено.“ Велика борба, 393.

Било политичке или верске, обе групе се у поноћној кризи уједињују против мудрих. Пошто је ово речено, започели смо чланак покретањем питања да ја примењујем четрнаести стих на основу његовог места у току стихова, насупрот историјском редоследу који стихови представљају. Ту логику примењујем у складу са местом двадесет трећег стиха. Положај једне ознаке пута треба да одговара њеном историјском испуњењу. Савез који су Јевреји склопили са Римом у време Макавеја одредио је где ће се стих применити. „Разбојници“ из четрнаестог стиха, који утврђују виђење, учинили су то 200. године пре Христа, управо у години битке код Панијума, али битка и разбојници су два различита симбола.

„Разбојници“ постају део наратива, не да би се успоставила непосредна веза са датумом битке код Панијума, већ да би се указао на однос који су успоставили са ослабљеним петогодишњим владарем Египта који је ускоро требало да буде поражен од Антиоха. Они нису желели прекид увоза египатског жита у Римско царство. Пророчки однос Рима према рањивом петогодишњем египатском цару јесте предмет овога стиха. То посредовање указује на последице слома који следи након Путиновог покушаја да укључи потчињавање украјинске цркве руској цркви, као што је то раније било, пре 1989. године. Тај покушај започиње постепену пропаст његовог јужног царства, и када Путин умре као што је умро Птолемеј, или некако буде прогнан као Озија и Наполеон, он је пророчки уклоњен и његовим царством тада управља низ мање способних вођа. Затим, у време петогодишњег цара, папски Рим посредује да би заштитио своје интересе, а то је украјинска црква.

Папство не стаје ни на руску ни на украјинску страну у православљу; оно игра на све стране да би сва верска тела довело под своју власт, као што је представљено у Исаји четири.

И у тај дан седам ће жена ухватити једнога човека, говорећи: Свој ћемо хлеб јести и своје ћемо хаљине носити; само нека се зовемо твојим именом, да се скине наша срамота. У тај дан биће Младаца Господња лепа и славна, и плод земаљски изврстан и красан онима који се избаве из Израиља. И догодиће се да ће се онај који остане на Сиону и онај који преостане у Јерусалиму звати свет, сваки који буде записан међу живима у Јерусалиму. Исаја 4:1–3.

Папство преузима власт над свим верским телима, представљеним као седам жена, што значи све цркве. Тих седам цркава жели да се назива католичким, што значи васељенским, и оне очигледно нису Божји народ, јер намеравају да носе своју сопствену одећу. Уједињење свих верских тела која желе да носе своје сопствене људске хаљине збива се у време када ће се они у „Јерусалиму звати свети“, а то је онда када се Грана Господња преображава из лаодикијског у филаделфијски народ, при чему папство постаје глава свих верских тела управо у време када ће такође бити постављено за главу политичких тела.

Године 1989, украјинска црква била је симбол цара севера који је одувао Совјетски Савез, а Путин ће настојати да обнови некадашњи однос потчињености, и примиће губу на своме челу и започеће прогон против религије која је одбила његове захтеве. Тај прогон одиграо се

у самој Птоломејевој земљи, у граду Александрији, те ће цркве унутар Русије које су под утицајем Рима постати Путинов циљ, и његов свршетак. Док се Трамп припрема за битку код Панијума, његов отворени однос са заштитником ослабљеног египатског дечјег цара препознаје се 2025. године. Римска сила која је 200. године пре Христа штитила египатског дечјег цара, тада неће заштитити дечјег цара. Она ће помоћи да се дечји цар оконча. Рим као заштитник Египта 200. године пре Христа представља Рим као разоритеља Египта у бици код Панијума.

Милерити

Милерити нису видели три римске силе; видели су само две, али је њихова истина ипак била истина. Пророчка логика Антиоха као симбола допушта нам да применимо четрнаести стих у историји која претходи петнаестом стиху, иако је историја која је у почетку испунила те стихове сместила и четрнаести и петнаести стих у 200. годину пре Христа. Тврдим да је шеснаести стих ускоро долазећи недељни закон, да је четрнаести стих био 2025, а да је петнаести стих још увек будућа битка код Панијума. Антиох доказује да су те три битке једна пророчка линија, јер је он присутан у све три битке, али он такође доказује тврдњу коју износим: да је примена ових стихова на последње дане исправна када се правилно разложи методом „ред на ред“.

Антиох је био у све три битке, а у последњим данима он представља посредничку силу папства 1989. године (Реган и Сједињене Америчке Државе), 2014. године (Зеленски и Украјина), а затим, у бици код Панијума, то је иста посредничка сила као 1989, јер Исус увек представља крај почетком. Роналд Реган је мртав и сахрањен, тако да је историјско сведочанство Антиоха тачно у складу са милеритским разумевањем, али подложно правилима која управљају применом „ред на ред“. Последња папска посредничка сила у овим стиховима јесте Трамп, иако је историјски Антиох био у све три битке. Да би се испунио тринаести стих, Трамп је морао да изгуби друге изборе, јер се у тринаестом стиху он „враћа“, јачи него икада, довољно снажан да прими метак кроз ухо, што је, заједно са десним палцем на руци и десним палцем на нози, било оно што је требало да буде помазано крвљу, када су свештеници помазивани.

Реган је представљао тип Трампа, јер је Реган први од последње осморице председника од времена краја 1989. године. Линколн је представљао тип Трампа, јер је он био први републикански председник. Линколна су убиле продемократске присталице ропства у савезу с Римом, а и Роналд Реган и његов папистички пандан Јован Павле II преживели су покушаје атентата. Трамп је политички био убијен 2020. године, покраденим изборима, у испуњењу Откривења 11, стих 7, а потом је 2024. године васкрснут у испуњењу стиха 11.

И кад сврше своје сведочанство, звер што излази из бездана заратиће на њих, и надвладаће их, и побиће их. ... И после три дана и по уђе у њих Дух живота од Бога, и стадоше на ноге своје; и велики страх спопаде оне који их гледаху. Откривење 11:7, 11.

Trampovo vaskrsenje bilo je njegov „povratak“ iz trinaestog stiha, a ono je takođe pružilo paralelu sa jednom karakteristikom Rima, jer je Rim „osmi koji je od sedmorice“, a Tramp je obličje Rima.

И звер која беше, и није, и сама је осми, и од седморице је, и иде у пропаст. Откривење 17:11.

Трампов други мандат чини га осмим председником од Регана, а пошто је он уједно био и шести, Трамп је, у складу са папством, „осми, и јесте од седморице“. Осам је симбол васкрсења, што наглашава да је он, као слика папства, морао имати смртну рану која је била исцељена да би се „вратио“.

И видех једну од глава његових као смртно рањену; и његова смртна рана исцели се; и сав се свет задиви за звери. Откривење 13:3.

Када смртоносна рана буде исцељена, свет се „чуди звери“, а када је Трамп 2024. године васкрснут као осми који је од седморице, он се „вратио“ и сав свет се чудио за њим.

И после три дана и по, дух живота од Бога уђе у њих, и стадоше на ноге своје; и велики страх обузе оне који их гледаху. И чуше велики глас с неба где им говори: Изађите амо. И узиђоше на небо у облаку; и непријатељи њихови гледаху их. Откривење 11:11, 12.

Трамп се „вратио“ на изборима 2024. године, а потом су 2025. и он и папа Лав били инаугурисани. Исус је упутио непосредно и праведно упозорење свакоме ко је желео да види.

Када, дакле, видите мрзост опустошења, о којој говори Данило пророк, где стоји на месту светом, (ко чита, нека разуме.) Матеј 24:15.

Марко то, можда, каже нешто јасније.

А кад угледате гадост опустошења, о којој је говорио пророк Данило, где стоји где не треба, (који чита нека разуме,) тада који буду у Јудеји нека беже у горе. Марко 13:14.

Гнусоба опустошења јесте Рим у свакој од своје три фазе. Пагански, папски и савремени Рим представљају, сваки понаособ, симбол упозорења за Божји народ. То упозорење треба препознати онда када се Рим налази на „светом месту“ или тамо где „не би требало“ да буде. Славна земља је у Светом писму света земља, а Сједињене Државе су духовна славна земља.

И Господ ће наследити Јуду као свој део у светој земљи, и опет ће изабрати Јерусалим. Умукни, свако тело, пред Господом; јер се подигао из светог обиталишта свога. Захарија 2:12, 13.

Када видите Рим како стоји на светом месту, Господ по последњи пут изабира Јерусалим као свој заветни народ. Када је Реган, први од осморице председника, склопио тајни савез са антихристом библијског пророштва, то је представљало отворени савез са Римом од стране осмог и последњег председника од времена краја 1989. године. Симболи омеге често преокрећу својства симбола алфе.

Устоличење папе Лава и Трампа 2025. године указује на отворен однос између звери из мора и звери из земље из Откривења тринаест. Преокрет ка отвореном савезу Трампа и Лава, који је био предзнамен тајним савезом Регана и Јована Павла II, обавештава нас да

подршка египатског детета-цара, која је испунила четрнаести стих 200. године пре Христа, представља недостатак подршке у последњим данима.

2025. година успоставља спољашње темељно виђење, односно пророчанство, јер уздиже Рим као опомену Рима, коју Данило поистовећује са симболиком „гнусобе пустошне“. Опомена о гнусоби пустошној наступа унапред, пре разорења представљеног „пустошју“. У опсади Јерусалима под Цестијем, опомена је била представљена тиме што су знамења римске власти била постављена унутар светих предела Светилишта. Они који су видели, разумели, послушали и напустили град, били су заштићени када је опсада поново отпочела. Видели су римски знак опомене. Хришћани који су се одвојили од компромитоване цркве Пергама, а потом и цркве Тијатире, побегли су у пустињу када су видели човека безакоња где седи у храму Божјем. Ти сведоци указују на опомену о гнусоби пустошној о којој је говорио Данило у последњим данима.

Више пута смо показали да је 1888. година била опсада Цестија, а закључак кризе недељног закона јесте опсада Тита. Блерови предлози недељног закона из 1880-их, заједно са недељним законима који су били спроведени у неким јужним државама током 1880-их, били су упозорење Цестија, које је уједно означило и линију разграничења у савету сестре Вајт о животу на селу. Пре 1880-их њен савет је био да ћемо у будућности морати да се преселимо на село, али после 1880-их живот на селу био је нешто што је већ требало да буде остварено. Знак упозорења Блерових предлога закона, који су током 1880-их промовисали жиг ауторитета папске силе као предмет расправе, био је пределика Патриотског акта у време 11. септембра, јер се анђеол из Откривења осамнаест појавио у обе те историје.

9/11 је било упозорење о Цестију који поставља свој ауторитет на свето место где не би требало, јер је на 9/11 римско право заменило енглеско право. У Pelosi Trials из 2021. године, клаузула о правичном поступку била је одбачена, и то представља још један корак ка Титовој опсади, која се завршава ускоро долазећим законом о недељи у Сједињеним Државама. Опсада је временски период. 1888. говори о побуни унутрашњег протестантског рога, а 9/11 говори о побуни спољашњег републиканског рога. Устоличење папе из славне земље у истој години у којој је и последњи председник такође устоличен представља последње упозорење о гадости опустошења која стоји где не би требало, непосредно пре битке код Панијума. Битка код Панијума води непосредно у закон о недељи и у битку код Акцијума, која је представљала трећу и последњу препреку за пагански Рим, а затим је пагански Рим врховно владао 360 година у испуњењу Данила 11:24. При закону о недељи, и шесто и седмо царство Рим осваја, а савремени Рим потом влада један симболички час, или четрдесет и два симболичка месеца.

У шеснаестом стиху Помпеј, који је управо савладао прве препреке паганског Рима у Сирији, затим осваја Јерусалим. Помпеј уклања прве две препреке Рима, а Август Цезар осваја трећу код Акцијума. Савремени Рим најпре осваја цара југа 1989. године у испуњењу четрдесетог стиха, и као што је то предображено десетим стихом. Затим, при недељном закону, савремени Рим осваја своју другу и трећу препреку посредством Сједињених Америчких Држава, а потом Уједињене нације одмах пристају да предају своје царство

папској сили. Пагански Рим је с Помпејем освојио две, а затим једну, а папски Рим је освојио једну 1989. године, а затим своје наредне две у шеснаестом стиху, где је Помпеј обележен својим другим освајањем.

Било да је то била трећа препрека код Акција за пагански Рим, или када је трећа препрека, представљена истеривањем Гота из града Рима 538. године, била уклоњена, када Рим савлада трећу препреку, он влада врховно.

Заиста, Господ Господ не чини ништа а да своју тајну не открије својим слугама пророцима. Амос 3:7.

Господ ће засигурно дати коначно испољавање знака упозорења, који је у књизи пророка Данила представљен као гадост пустоши, пре него што пустош дође. Тај знак упозорења јесте отворени савез, насупрот Регановом тајном савезу, који је представљен 2025. године. Господ неће донети казну а да најпре не да упозорење, а Амос врло непосредно говори о томе шта је тајно откривење Његовим слугама и коме је оно упућено.

Чујте ову реч коју је Господ изговорио против вас, о, синови Израилјеви, против целога племена које сам извео из земље египатске, говорећи: Само вас познах од свих племена на земљи; зато ћу вас походити за сва ваша безакоња. Амос 3:1, 2.

Амос се обраћа последњем нараштају Божјег изабраног заветног народа који треба да буде кажњен, у складу са двадесет и пет људи који се клањају сунцу у осмој глави Језекиља. Амос износи лаодикијску поруку, која је порука трећег анђела током брисања греха у време суда над живима. Амосово упозорење заснива се на уједињењу двеју страна.

Могу ли двојица ићи заједно ако нису сагласни? Хоће ли лав рикати у шуми кад нема плена? хоће ли млад лав викати из своје јазбине ако ништа није ухватио? Може ли птица пасти у замку на земљи где за њу нема клопке? хоће ли ко подићи клопку са земље, а да ништа није ухватио? Хоће ли затрубити труба у граду, а да се народ не уплаши? хоће ли бити зла у граду, а да га Господ није учинио? Амос 3:3–6.

Упозорење о двојници који ходе заједно као једно постављено је у контекст замке која хвата птицу са земље. Птице су симболи верских тела, а папство је у Откривењу кавез сваке нечисте и мрске птице.

И повика силно, јаким гласом, говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демона, и пребивалиште свакога нечистог духа, и кавез сваке нечисте и мрске птице. Јер сви народи пише вина гнева блуда њезина, и цареви земаљски чинише блуд с њом, и трговци земаљски обогатише се од изобиља раскоши њезине. Откривење 18:2, 3.

Птица у кавезу јесте ухваћена птица, а када један народ учини блуд са римском блудницом, постаје ухваћена птица; и птица која се уздиже изнад свих осталих пророчких птица јесте сила чија је трострука кућа саграђена, утврђена у време недељног закона, на своме месту, које је Сенар, које је Вавилон. То је птица која је 1798. године примила смртну рану, или, како Захарија каже, којој је на котарицу стављен оловни поклопац, али је потом била подигнута птицама спиритизма и отпалог протестантизма.

Тада изиђе анђео који говораше са мношћом и рече ми: Подигни сада очи своје и види шта је то што излази. А ја рекох: Шта је то? И он рече: Ово је ефа која излази. Још рече: Ово је њихов изглед по свој земљи. И гле, подиже се један таланат олова; а ово је жена што седи усред ефе. И рече: Ово је безбожност. И баци је усред ефе; и баци тег од олова на отвор њен. Тада подигох очи своје и погледах, и гле, изиђоше две жене, и ветар беше у крилима њиховим; јер имаху крила као крила родина; и подигоше ефу између земље и неба. Тада рекох анђелу који говораше са мношћом: Куда оне носе ефу? А он ми рече: Да јој сазидају кућу у земљи Синарској; и она ће тамо бити утврђена и постављена на своје постоље. Захарија 5:5–11.

Амосова замка хвата птицу са земље, јер она представља савез који претходи ускоро долазећем недељном закону, у којем је птица земље ухваћена; и према Амосу тај савез је укор лаодикијском адвентизму седмога дана, јер ће у граду бити затрубљена труба упозорења, коју ће они одбити да чују.

Хоће ли затрубити труба у граду, а народ да се не уплаши? Хоће ли бити зла у граду, а да Господ није учинио? Заиста, Господ Господ не чини ништа, а да тајну своју не открије слугама својим, пророцима. Лав је зарикао, ко да се не боји? Господ Господ је проговорио, ко да не пророкује? Амос 3:6–8.

Лав који риче јесте Лав из племена Јудиног, који представља Христа када Он запечаћује и отпечаћује Своју пророчку Реч. Отворени савез из 2025. године јесте опсада Цестија, а симбол разбојника Божјег народа успоставља се када видите двоје како ходе заједно, а никада не би смели да коегзистирају. Рим, у савезу и усклађен са протестантима, представља оксиморон, јер бити протестант значи протестовати против Рима.

О овим стварима наставићемо у наредном чланку.

Прекасно да се избегне замка

„И нека се запамти: Рим се хвали тиме да се никада не мења. Начела Гргура VII и Иноћентија III и даље су начела Римокатоличке цркве. И када би само имала моћ, она би их и сада спроводила у дело са истом жестином као и у прошлим вековима. Протестанти слабо знају шта чине када предлажу да прихвате помоћ Рима у делу уздизања недеље. Док су они усредсређени на остварење своје намере, Рим настоји да поново успостави своју власт, да поврати своју изгубљену превласт. Нека се само у Сједињеним Државама једном утврди начело да црква може употребљавати или контролисати државну власт; да се верски обреди могу наметати световним законима; укратко, да власт цркве и државе треба да господари савешћу — и тријумф Рима у овој земљи биће осигуран.

„Božja reč je dala upozorenje o predstojećoj opasnosti; ako se na to ne obrati pažnja, protestantski svet će saznati kakve su zaista namere Rima tek kada bude suviše kasno da izbegne zamku. Ona nečujno raste u moći. Njene nauke vrše svoj uticaj u zakonodavnim dvoranama, u crkvaма i u srcima ljudi. Ona podiže svoje uzvišene i masivne građevine, u čijim će se tajnim skrovištima ponoviti njena ranija progonstva. Krišom i neopaženo ona jača svoje snage da bi unapredila sopstvene ciljeve kada dođe vreme da zada udarac. Sve što ona želi

jeste povoljan položaj, a to joj se već daje. Uskoro ćemo videti i osetiti kakva je namera rimskog elementa. Ko god bude verovao i poslušao Božju reč, time će navući na sebe sramotu i progonstvo.“ The Great Controversy, 581.

„Постоји свет који лежи у злоћи, у обмани и заблуди, у самој сенци смрти,—уснуо, уснуо. Ко осећа душевне муке да их пробуди? Који глас може допрети до њих? Мој ум је пренет у будућност, када ће бити дат знак: ‘Ево Женика иде; изађите Му у сусрет.’ Али неки ће закаснити да прибаве уље за допуну својих светиљки, и прекасно ће увидети да карактер, који је представљен уљем, није преносив. То уље је Христова праведност. Оно представља карактер, а карактер није преносив. Ниједан човек га не може обезбедити за другог. Свако мора за себе стећи карактер очишћен од сваке мрље греха.” Bible Echo, May 4, 1896.

„Док сам посматрала јадне душе како умиру услед недостатка садашње истине, а неки који су исповедали да верују истини пуштали су их да умиру ускраћујући потребна средства за унапређење Божјег дела, тај приказ беше сувише болан, и молила сам анђела да га уклони од мене. Видела сам да, када је дело Божје захтевало део њихове имовине, попут младића који је дошао Исусу (Matthew 19:16–22), они одлажаху жалосни; и да ће ускоро преплављујућа пошаст прећи и однети сву њихову имовину, а тада ће бити прекасно да жртвују земаљска добра и саберу себи благо на небу.“ Early Writings, 49.

„Јуда је видео да су његове молбе узалудне, и изјурio је из дворане узвикујући: Прекасно је! Прекасно је! Осећао је да не може живети да види Исуса распетог, и у очајању је изашао и обесио се.“ Чежња векова, 722.